

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De vltima post Christum Iudaeorum obsidione. Cap. V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

proprij cuiusdam & sui Euangelij memoriam in suis scriptis hoc modo vsurpare confueuerit (secundum euangelium meum) illud planè, quod est secundum Lucam intellexisse. Ex cæteris Pauli comitibus & discipulis vnum fuisse Crescetem: quem in Galatiam profectum, Paulus ipse testatur. Alterum Linum, quem in secunda ad Timotheum 2. Tim. 4. epistola simul cum illo Romæ versatum memorat, quæq; primum post Petrum in Romanæ ecclesiæ episcopatum forte delectum supra demonstrauimus. Alterum Clementem, qui Romanæ ecclesiæ tertius constituebatur episcopus, quem Paulus cooperarium suum, & concertatorem in domino fuisse testimonio confirmat. Adde hiis Areopagitam illum, Dionysium nomine, quem in Actis Apostolorum post Pauli concionem in Areopago apud Athenienses habitam, ad fidem conuersum fuisse Lucas in Actis Apostolorum scribit: quemq; primum ecclesiæ Act. 17. Atheniensis episcopum designatum, alius quidam Dionysius ecclesiæ Corinthiorum pastor, scriptor sanè per antiquus, narrat. Verum quo pacto Apostolorum successiones temporum serie gradatim continuatæ fuerint, à nobis ubi dabitur occasio, in historiæ progressu dicetur. Nunc autem ad reliquam historiæ partem pergamus.

De vltima post Christum Iudæorum obsidione.

C A P. V.

POSTquam Nero decem & tres annos imperii gubernaculis præfuerat, atque post illum Galba & Otho integrum annum & sex menses eundè dignitatis gradum obierant, Vespasianus expeditionum cõtra Iudæos susceptarum tropheis nobilitatus, Rex Romanorum in ipsa Iudæa declaratus est, & ab vniuerso exercitu, qui illic erat, imperator palam prædicatus. Inde extemplo Romam iter suscipiens, administrationem belli contra Iudæos parati filio suo Tito commisit. Post seruatoris nostri ascensionem, cum Iudæi præter illud facinus, quod in ipsum consciuerant, etiam iam cõtra eius Apostolos, vix dici potest, quot & quantas fuissent insidias moliti, primum in Stephanum, quem lapidibus obrutum, è medio sustulerunt, deinde post eius necem, Iacobum filium Zebe-

h

Zebe-

EVSEBII HISTORIAE

Matth. 28
 Zebedæi, Ioannis fratrem, insidijs callidè appetentes, securi percusserunt, ad extremum in Iacobum Iustum, qui primus post Seruatorem nostrum in cælos assumptum, illic Hierosolymitani episcopatus sedem dignitatemque obtinuerat, & ad eum modum, quem suprâ môstrauimus, ex corporis custodia emigrauerat. Cumque præterea reliquorum Apostolorum infinita pene multitudo in vitæ periculum ex insidijs Iudæorum venisset, & ex terra Iudæica in exilium eiecta esset, cumque ijdem Apostoli, vt doctrinam prædicarent euangelij, ad omnes gentes cû Christi virtute & potentia, (qui illis dixerat: euntes docete omnes gentes in nomine meo) iter suscepissent, quin etiam cum populus ecclesiæ, quæ erat Hierosolymis, per oraculum viris illic virtute & pietate spectatis in visione editum, iussus esset, vt antequam bellum exardesceret, è ciuitate egrederetur, atque adeò urbem quandam trans Iordanem, quæ Pella nominata est, incoleret, inque eam hi, qui in Christo fiduciam defixerat, relicta Hierusalem, migrassent, Sic vt sancti viri non modo Ciuitatem illam regiam, quæ erat totius Iudææ primaria, sed etiam vniuersam Iudæorum terram omninò deseruissent, de cætero iusta Dei ultio eos, qui tot nephanda scelera, cum in Christum, tum in eius Apostolos, contra ius fasque, omne admisissent, misere & acerbè exagitauit: illamque ipsam impiorum stirpem funditus ex hominum societate deleuit. Quænam mala eo tempore ad vniuersam Iudæorum gentem vbique locorum dispersam confluerent, quo pacto Iudææ in primis habitatores in extremas grauissimasque calamitates deuoluerentur, quot & quàm incredibiles cuiusque ætatis turbæ cum mulieribus, simul & & pueris, gladio, fame, & infinitis aliis mortis generibus conciderent, quot etiam & quænam Iudæicarum ciuitatum obsidiones, quot porrò clades omnium opinione maiores hi, qui in ipsam Hierusalem, tanquam in primariam urbem firmissimis septam munitamque præsijs confugientes oculis aspicerent, quis totius etiam belli modus & ratio, quæ item in eo res sigillatim gestæ, quemadmodum denique desolationis abominatio à prophetis prædicta, in ipso antiquo Dei templo omnium
 sermone

sermone peruagato (quod quidem vastitatem radicitus omnia consumentem, & extremam euerfionem sustinuit) *Iose. II. 6. de capt. cap. 45.* expleta esset, cuique volenti liberum est ex historia accuratissimè à Iosepho conscripta petere. Verum quo pacto multitudo eorum, qui ab vniuersa Iudæa, ad tricenis centena milia in die festo Paschatis frequentes eò conuenerant, in Hierusalem tanquam in ergastulum quoddam conclusa, ab eo commemoretur, mihi hoc loco eisdem verbis, quibus ipse usus est, necessarium statui ad commemorandum. Qui verò ex vniuersa regione ad festum Azymorum confluerant, de improviso vndique bello tenebantur implicati, adeo vt primo propter loci angustiam mortifera & lethali peste, deinde graui fame, quæ multo plus habebat acerbitatis, diuexarentur. Quod autem Ciuitas tantam capiebat multitudinem, ex his, qui Cestio præfecturam gerente erant numerati, satis constat: qui quidem dum cupiebat Neroni (qui eam gètem omninò contemnebat) vires ac robur ciuitatis aperte significare, à summis sacerdotibus contendit, vt summam multitudinis, si fieri posset, subducerent. Illi autem cum festum, quod Pascha appellatur, iam instaret, in quo ab hora nona ad vndecimam vsque sacrificant, inque singulis sacrificiis est tanquam societas quædam ex decem hominibus minimum collecta (quando quidem non est integrum, vt vnus solus sacrificet epuleturque, Sed sæpe viginti in vnum congregantur) illi inquam sacrificia ducenta quinquaginta quinque millia & sexcenta numerarunt. Sunt igitur homines, si decem solum singulis sacrificijs tribuamus, vicies septies centena millia & ducenti, qui omnes puri ac mundi fuerunt. Nam non fas erat, vt vel leprosi, vel seminis fluxu polluti, vel mulieres menstruis contaminatæ, vel homines vlla labe infecti, vel peregrini, denique qui religionis ergo accessissent, illius sacrificij fierent participes. Frequens ista multitudo ex omnibus locis extra ciuitatem positis coiuerat: ac tum quidem vniuersa Iudæorum natio quasi casu quodam fatali in Hierusalem, tanquam in carcerem compingebatur. Hæc Iosephus.

F a Illud

— EVSEBII HISTORIAE

Illud profectò valde erat consentaneum, vt quibus diebus acerba Christi Dei clementis & propitij, omniumq; feruatoris, passio patrata esset, iisdem sane pernicies & interitus vltione diuina inflictus, eos, qui talis crudelitatis auctores fuissent, quasi in carcerem simul contrusos occuparet.

De fame quæ apud Iudæos inualuerat.

CAP. VI.

Omissis igitur illis malis, quæ sigillatim acciderunt, quæque vel gladio, vel alia quapiam ratione sunt in illorum exitium edita, eas solum calamitates necessarias mihi ad explicandum puto, quæ dira fame, & inedia eis importatæ sunt: eo consilio, vt qui istam nostram historiam sint forte perlecturi, si non omnino, at aliqua ex parte tamen cognoscant, quo pacto eos, qui nefariæ crudelitatis in Christum Dei auctores extitissent, haud ita diu post supplicio Cœlitus irrogato afficerentur. Itaque grauem illam & luctuosam rerum id temporis gestarum tanquam tragœdiam, ex quinto historiæ Iosephi libro petitam, deinceps recitemus. Locupletes, inquit, siue egrederentur ex vrbe siue in eadem manerent, in pari vitæ discrimine versabantur. Nam eorum quisque prodicionis crimine & fugæ falsò obiecto propter opes suas, ac facultates interfectus fuit, Insolens seditiosorum amentia, vnà cum famis diritate, accrescere cœpit. vtrumque malum indies magis magisque ingrauescere. In foro enim nullum frumentum venditur: seditiosi præcipites, intra irrumpentes, ædes perscrutantur. vbi si quid deinde reperirent, eos qui erant in ædibus, tanquam rem inficiatos verberibus cædere. Sin minus, cruciamentis, quasi qui studiosius cautiusque illud occultauissent, grauiter torquere cœperunt. Corpora autem hominum ærumna, ista & calamitate laborantium, satis magno fuere indicio, vel quod abundarent frumento, vel quod eodem penitus destituerentur. Nam qui firmo erant & robusto corpore, visi sunt alimenti copia affluere: qui autem macie extabuerant, iam ab illis nefarijs prædonibus fuere præ-

teriti.

Cap. 27.